

သိုးဆောင်း

O N E D A Y

(တစ်ရက်)

အခန်း(၁)

၂

တက္ကသိုလ်တစ်ခု.....

ထိုတက္ကသိုလ်အတွင်း မှ လက်ဖက်ရည်တစ်ခိုင်၊ ထိုခိုင်သည် များ သော အားဖြင့် ကျောင်းသားများ သာ တိုင်လေ့ရှိသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်ပါသည်။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ဘယ်မိန်းကလေးမှ ထိုဆိုင်တွင် မထိုင်။ အကြောင်းကား ထိုဆိုင် သည် လက်ဖက်ရည်တစ်မျိုး တည်းစာ ရလေသည်။ နောက်ပြီး ထိုဆိုင်တွင် ထိုင်သည့်သူများ အားလုံးသည်လည်း (ဆိုင်ပိုင်ရှင်) မှစလို့ “မ” ဆိုလျှင် “လက်မ” တောင် စိတ်နာနေတတ် သည့် လူမျိုး တွေ ။

ခြင်အချင်း အတူတူတောင် “ခြင်မ” ကသွေးစုပ်သည်။ ခြေချောင်းချင်းအတူတူ “ခြေမ” က ခလုတ်တိုက်သည်ဟူ၍ “မ” တစ်လုံးကို စိတ်နာနေသူတွေ ။

ထိုသို့ သော လူမျိုး တွေ သာ ထိုင်လေ့ရှိသော ဆိုင်ကို ဘယ်မိန်းကလေးမှ မထိုင်။

ဒါပေမဲ့...

ထူးခြားစွာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် သည် ထိုဆိုင်တွင် နေ့တိုင်းလာထိုင်ပါသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ကျောင်းသူ တစ်ယောက် ။

လက်ထဲတွင် လည်း စာရွက်လိပ်တစ်ရွက်ကိုကိုင်၍ မှု နိရီဝေမှုိုင်းသော မျက်နှာဖြင့် အမြဲ တစေ ထိုင်နေတတ်ပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးက မည် သူနည်း...?

မိန်းကလေးများ ထိုင်လေ့မရှိသည့် ဆိုင်ကို ဘာကြောင့် လာထိုင်နေသနည်း...?

သူမလက်ထဲမှ စာရွက်လိပ်က အဘယ်နည်း။?

သို့နှင့် ထိုမိန်းကလေးအကြောင်းမှာ ကျောင်းတွင်း၌ လူအများ ပြောစရာ စကားခေါင်း စဉ်တစ်ပုဒ်လို ဖြစ်လာသည်။

၂၂

“ဟေ့ကောင်....သံစဉ်၊ မင်းနဲ့သင်းရနဲ့တို့ ဘာ ဖြစ်ထားကြတာလဲ။ ဟိုမှာ သင်းရနဲ့က ညနေတိုင်း အသည်းကွဲကဖီးဆိုင်ကို သွားထိုင်နေတာ...မင်းမသိဘူးလား။”

ထိုသို့ သူငယ်ချင်းများ က မင်းသံစဉ်ဆိုသော သူ့ကိုမေးကြသည်။ ထိုအခါမျိုး တွင် သူက...

“သိသားပဲ....သူ ငါပြောတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို အဓိပ္ပာယ်မဖော်တတ်လို့ နေ့တိုင်းသွား ထိုင်နေတာပါ”

“မင်းက ဘာစကားပြောလိုက်လို့လဲ”

“လာစကား (၈) ကြိမ်မြောက် ချန်ပီယံ ဖြစ်မယ်နေ့မှာ လက်မှတ်ထိုးမယ်လို့ ပြောလိုက် တာ”

“ဟင်....ဘယ်လို”

မင်းသံစဉ် နောက်တစ်ခါထပ်ပြောဖို့ မစဉ်းစားခဲ့တော့ပါ။ မေးသမျှလူတွေ ကို သူ ဒီအတိုင်းသာ ဖြေခဲ့သည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ဘာကိုရည်ညွှန်းသလဲ သူထပ်ရှင်းမပြ။

ရှုပ်လိုရှင်းသည်ဟု သူခံယူထားသည်။ ယခု သူ့စကားက ရှင်းရှင်းလေးပါ။

တကယ့်ကိုရှင်းရှင်းလေး။

ဒါကြောင့် သူရှင်းမပြ။

ဒါပေမယ့် သင်းရနဲ့ ကတော့ အသည်းကွဲကဖီးမှာ ညနေတိုင်း ဆက်ထိုင်နေသည်။

“လာစကား(၈) ကြိမ်မြောက် ချန်ပီယံ ဖြစ်မယ့်နေ့မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်”

အစတစ်ခု၏ အဆုံး

၂၅၂

သင်းရနဲ့ ဒေါကန်နေသည်။ ဒေါကန်ကန်နှင့် ကားဘီးကိုပိတ်ကန်လိုက်သည်။

“တောက်..ဘယ်ကလေးကဝတွေ ရဲ့ လက်ချက်လဲမသိဘူး”

ဟုတ်သည်။ သူမကားဘီးက ရိုးရိုးတန်းတန်း ပေါက်ခြင်းမဟုတ်။ မရိုးမသား အဖောက် ခံထားရခြင်း။ သူမပါးစပ်မှ စကားလုံးတွေ အစီအစဉ်မကျပွက်ပွက် ဆူနေသည်။

“အဆင့်အတန်းဆိုတာအဲဒါပဲ။ တန်ဖိုးနားမလည်တဲ့လူတွေ ကိုယ်ဘယ်နေရာရောက် နေတယ်ဆိုတာ မသိသတွေ အတွက် ကတော့ သံတစ်ချောင်းလောက် သူမကားဘီးအောက် ထည့်နိုင်တာကိုပဲ ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေကြတာ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဘယ်ဆင့်ရောက်သွားမှန်း သတိမထားကြဘူး”

ထိုသို့ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရပြောရင်း သူမအဖေပိုင်ကားဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်သည်။ နောက် ကားတံခါးကိုပိတ်ခဲ့၍ တက္ကစီတစ်စီး ရှာပါ၏ ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ညနေမှ တက္ကစီတွေ က စုန်းစုန်း မြုပ်ကာ ပေါ်မလာ။

ရနဲ့ နာရီကို ပင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်က ပုံမှန်ထက် နှာဆယ်ဖျားလောက်သာသွား ပါပြီ။ ထို့နောက်တော့ သူမစုတ်တစ်ချက်ကိုသပ်ကာ ထွက်အံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသော လိုင်းကား တစ်စီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် သံစဉ်...အချိန်စေ့ပြီ ထွက်မယ်”

“အေး...အေး”

သံစဉ် ရေခွေးတစ်ခွက်ကို ကောက်မော့ကာ လီဗာတစ်ဖျင်းဖျင်းပုတ်နေသော ကားပေါ် သို့ ပြေးတက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ကားတံခါးဝတွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကပ်ထားပါ၏ ။ ထိုစာရွက်က အောက်ပါအတိုင်းသာ

မိတ်တွေ

သင့်ရဲ့ ဥစ္စာနဲ့ ရာထူးကို

အိမ်မှာ ပဲထားခဲ့ပါ

၂၅

“မြို့..ထဲကို..မြို့..ထဲကို..မြို့..ထဲကို”

သံစဉ်ကားပေါက်ဝမှနေ၍ တကြော်ကြော်အော်နေသည်။

“ကဲ....အဝမပိတ်ပါနဲ့..အထဲကိုဝင်ပေးကြပါဗျာ။ မှတ်တိုင်မှာ

အကြာကြီးရပ်ပေးမယ်။ အားလုံးပဲနော်...ကျွန်တော်ကို ကူညီပေးကြပါ”

သူက “ဗညား”....

နောက် တစ်ယောက် က....

သူ ကတော့ ကဗျာဆန်သည်။ အနုပညာသွေး နှစ် ဆက်ပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဆို သော် သူက နှစ် နှစ် ဆက်တိုက် ကျောင်းမှာ ကဗျာပထမဆု ရဖူးလေသည်။

“ကဲ...အားလုံးပဲ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပါဗျာ”

ထိုသူ၏ စကားကြောင့် ခရီးသည်တွေ အကုန်လုံး ကြောင်တောင်တော် ဖြင့် ကောင်းကင် ကို မော့ကြည့်ကြသည်။ သူတို့အားလုံးတွေ သည်ကား ကားခေါင်းမိုးသာ။

သို့ သော်

“ကောင်းကင်က တိမ်တွေ တောင် လေတိုက်ရင်ရွေ့ရပါသေးတယ်ဗျာ။ အခု

ကျွန်တော် တို့ကားမှာ လည်း အဲကွန်းဖွင့်ပေးထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် တိမ်တွေ လိုပဲ

ရွေ့ပေးကြ ပါဗျာ။ ကဲ...ဟို..ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့

ညီအစ်ကိုလေး..နောက်ဆက်လျှောက်ပေးလိုက်ပါ”

သူနာမည် က “သူရ”

သူတို့သုံးယောက် စလုံး ကားစပယ်ယာတွေ လား၊ မဟုတ်။

ကျောင်းသားတွေ လား၊ ဟုတ်သည်။

ဒါဆိုဘာကြောင့် ကားစပယ်ယာ လိုက်ရသနည်း။

သူတို့မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

“မြို့ ထဲကို....မြို့ ထဲကို....မြို့ ထဲကို....မြို့ ထဲကို....”

သံစဉ်တကြော်ကြော်အော်ကာ လူခေါ်တင်နေသည်။ အထဲမှာ ကလည်း...

“ကဲ...နောက်တက်လေးတွေ လှမ်းလိုက်ပါ။ နောက်တက်ဆယ့်ငါးယောက် ...

ဟုတ်ပြီ.. တစ်ယောက် ရပြီ၊ နှစ် ယောက်

“မြို့ ထဲကို....မြို့ ထဲကို....”

“ဆယ့်နှစ် ရောက်.....ဆယ့်သုံးယောက် ”

“အား...”

မိန်းကလေး တစ်ယောက် ၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြောင့် အာရုံတွေ အကုန်လုံး

သူမဆီ ရောက်သွားသည်။

“ဖိနပ်ကိုဘာလိုတက်နင်းတာလဲ”

ရနံ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်ပါ၏ ။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မတော် လို့ပါ..ဆာရီး”

“ပြတ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ရှင်လျော်နိုင်လို့လား”

“ဘာဗျ”

ဗညား တင်းသွားသည်။ ပြီး...ထိုမိန်းကလေးကို အကြည့်စူးစူးဖြင့်

တစ်ချက်ကြည့်မိပါ ၏ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် သူရက အခြေအနေကို သဘောပေါက်ကာ ဗညားဘက်က ဝင်တောင်းပန် သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ...စိတ်မရှိပါနဲ့...မတော် လို့ပါ”

“မတော် တာတွေ ...တော် တာတွေ ကျွန်မနားမလည်ဘူး၊

တန်ဖိုးမသိလို့ပြောပြနေတာ။ ဒီဖိနပ်ဘယ်လောက်တန်လဲ၊ ရှင်တို့သိလား။”

ကြားနေရသော စကားတို့ကြောင့် သံစဉ်စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ငွေကြေးတွေ ၊

အဆင့်အတန်းဆိုတာတွေ ကို သူမုန်းသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုအရာတွေ ၏ အဝေးဆုံးမှာ သူနေ ချင်ပါ၏ ။

ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ် အခြေအနေမှာ တော့ သူဝင်ပါရပေတော့မည်

။

“မိန်းကလေး..တဆိတ်..စိတ်နည်းနည်း လျှော့ပေးပါဗျာ။ တောင်းပန်သူက

တောင်းပန် နေပြီပဲ..ကျေနပ်ပါတော့။ ဒါမှမကျေနပ်သေးရင် ကျွန်တော် ပါဝင်တောင်းပန်ပါတယ်”

သံစဉ် ကျားသစ်ပျိုမတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးမျိုး ကဲ့သို့ စူးရှသော

မျက်လုံးတစ်စုံဖြင့် ဆုံရသည်။

“လူတွေ က အဲဒါပဲ..တန်ဖိုးကိုနားမလည်..အဆင့်အတန်းဆိုတာကို

နားမလည်ဘဲ လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီးမှ တောင်းပန်တာ ကျွန်မသိပ်မုန်းတယ်။ ဒီမှာ ဖိနပ်သဲကြိုး က တစ်ချောင်း ပြတ်သွားပြီ”

သံစဉ်ကြည့်လိုက်မိတော့ ဟုတ်သည်။ ကြိုး ပေါင်းများ စွာ ဖြင့်

ယုက်နွယ်ထားသော သူမဖိနပ်၏ ဘေးဘက်ဆီမှ သဲကြိုး တစ်ချောင်းမှာ ပြတ်ကာနေသည်။ သူမသည်လည်း အခုမှ တွေ့ မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါမှ ပွဲက ပိုလှ သွားပါ၏ ။

“ကဲ.....ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...ရှင်တို့ လျော်နိုင်ရဲ့ လား။”

ဘယ်လောက်တန်လဲဆိုတာရောရှင်တို့သိလား”

တကယ်ပင်ဖြတ်သွားသည့်အတွက် သံစဉ်စိတ်ကို လျှော့လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် တို့ လျော်ပေးပါ့မယ်။ ဘယ်လောက်လဲပြောပါ”

တစ်ကားလုံးမှလူများ သည်လည်း သူတို့လေးယောက် အပေါ်တွင် သာ အာရုံရောက်နေ သည်ထင်သည်။ မည် သူမျှ အသံမထွက်ကြ။

သံစဉ်စကားလည်းကြားရော ထိုမိန်းကလေးမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါတော့ သည်။

“ဘာရှင့်...ရှင်တို့က လျော်မယ်ဟုတ်လား...ရယ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ကိုယ်ဘာအလုပ် လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သေချာပြန်ကြည့်ပါဦးရှင်..လျော်နိုင်မလားလို့”

“ဘာပြောတယ်”

ဗညားဆီမှ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သံစဉ်က ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာသော ဗညားကို လှမ်းတားလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး..မင်းပါးစပ်က ဒီလိုစကားလုံးတွေ ပြောဖို့အကျင့်ပါနေတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်တန်သလဲပဲ ပြောပါ”

ရနံ့မျက်နှာကို တည်လိုက်သည်။ နောက်...မဲ့ပြုံး တစ်ခုကို ပြုံး ရင်း.....

“ရှင်တို့သုံးယောက် တစ်လလုပ်စာမက တန်တယ်”

သံစဉ်ချဉ်သွားရလေသည်။ နောက် မာနတစ်ခုက ဝုန်းခနဲ ဆောင့်တက်လာပါ၏ ။ မ ဖြစ် တော့.....

“နေစမ်းပါဦးကွ..မင်းက ငွေကြေးစကား တော် တော် ပြောလှချည်လား။

မင်းဘယ် လောက်ချမ်းသာလဲ..ဘယ်လောက်အဆင့်အတန်းရှိလဲ။ မင်းပါးစပ်က ထွက်ထွက်နေတဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတာကရော ဘာလဲ။ တစ်ဆိတ်လောက် ငါမသိလို့ ရှင်းပြပေးစမ်းပါဦးကွာ။ မင်းပြောတဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတာ ငွေကြေးကိုပြောတာလား... ပညာနဲ့ ရာထူးကိုပြောတာ လား...ငါမသိလို့”

သံစဉ်စကားတို့ မာထန်စွာ ထွက်သွားသည်။ ငုံ့ခံနေလို့မရတော့။

ဒီမိန်းကလေးစကား တွေ က သည်းခံမှု အတိုင်းအတာကို ကျော်လွန်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။

သံစဉ်ထိုသို့ ပြောလိုက်သည့်အတွက် ပထမတော့

ထိုမိန်းကလေးကြောင့် သွားသည်။ လုံးဝမထင်မှတ်ထားသော စကားတွေ ဖြစ်နေသော ကြောင့် ဖြစ်မည် ။ ဒါကိုပင် သံစဉ်က ထပ်မံ၍ ...

“ဖြေလေကွာ..ဘာ ဖြစ်လို့ ငြိမ်သွားတာလဲ...နားရှုပ်သွားရင် ထပ်မေးမယ်...မင်း ဘယ်လောက်ချမ်းသာလဲ”

“ဘာ”

ရနံ့ အသားတို့ပင်တုန်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုလူမျိုး က လူကြားထဲ၌ သူ့မကို...

“အဲလိုမေးတဲ့ ရှင်ပါးစပ်ကို...ရှင်မရွံဘူးလား”

“ငါမေးမယ်..မင်းဘယ်လောက်ချမ်းသာလဲ”

ပွဲရိုက်က တော် တော် ကြီးကိုမြင့်တက်သွားလေပြီ။ သံစဉ်လျှော့ပေးရန် ဆန္ဒမရှိတော့။ ဒီလိုမိန်းကလေးကို ဒီလိုလုပ်မှသင့်တော် မည် ဟု သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မင်း..ဒေဒခရီးသွားဝန်ဆောင်မှု ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီကို သိလား”

ရနံ့ အသံတိတ်သွားသည်။ ဒီကုမ္ပဏီကို သူမသိသည်။ သူမအဖေပင် ရယ်ယာထည့် ချင်သည်ပြောနေသော ကုမ္ပဏီ။

“အဲ့ဒီအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဝေးတဲ့လူတွေ ဆိုရင်တော့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး..မင်းမသိရင် ငါပြောပြမယ်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မှာ ပြေးဆွဲနေတဲ့ လေယာဉ်တွေ ..ပြည်ပကို ပြေးဆွဲနေတဲ့

ပုဂ္ဂလိကလေယာဉ်တွေ ...အဝေးပြေးကားတွေ ..ကွန်တိန်နာတွေ ...ထရပ်ကားတွေ ...အဲဒါတွေ အားလုံးရဲ့ သုံးပုံနှစ် ပုံလောက်ကို အဲဒီ ကုမ္ပဏီက ပိုင်တယ်။ အဲဒီ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦး ကောင်းကျော်ကို မင်းသိလား။ မင်းမသိရင်လည်းမှတ်ထား..အဲဒါ ငါ့အဖေပဲ”

“ဘာ....”

သူမ အံ့ဩသွားသည်လား၊ မယုံကြည်လွန်းသွားသည်လား မပြောတတ်။ ထိုကုမ္ပဏီ အဲဒီလောက် ချမ်းသာတာတော့ ဖေဖေပြောပြောနေ၍ သူမသိသည်။

“အခု မင်းစီးနေတဲ့ကားလည်း ငါ့ကားပဲ။ ဒီရန်ကုန်မြို့ တွင် :က အထူးကားတွေ အကုန်လုံးကိုလည်း မင်းလက်ညှိုး ထိုးမလွှဲစေရဘူး။ ဧဒင်နာမည် တပ်ထားတယ်။ မင်းယုံလား”

“မယုံဘူး”

ရနံ့ သံပြတ်ဖြင့် ဖြေလိုက်သည်။

“မင်းမယုံရင် ငါလက်တွေ ပြမယ်”

ထိုသူက ကားရှေ့ခန်းဖက်သို့ ထွက်သွားသည်။ မကြာပါ လက်ထဲတွင် ဟမ်းဖုန်းတစ် လုံးကိုင်ကာ ပြန်ရောက်လာပါ၏ ။ ပြီးတော့ ဖုန်းနံပါတ်တချို့ ကို နှိပ်သည်။

“ဟဲ့လို့..ဖေဖေလား...ဖေဖေသားကို ကားတစ်စီးလောက်လွှတ်ပေးလိုက် စမ်းပါ... သား ပြန်ဖို့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေလို့”

“.....”

“အင်း...အခုဖေဖေ ဗီအမ်ဘီ စီးထားတာမလား”

“.....”

“ဟာ...မလွှတ်နဲ့..မလွှတ်နဲ့..မာစီးဒီးမစီးချင်ဘူး။ PRADO ဖြစ် ဖြစ်၊ CYGNUS ဖြစ် ဖြစ် လွှတ်ပေးလိုက် ”

“.....”

“အင်း...သားအခု (xxxxxxxx)နားကိုရောက်တော့မယ်။

အခုလွတ်ပေးလိုက်နော်”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့.....ဟုတ်ကဲ့”

နောက် သံစဉ် ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။ ရနံ့ အံ့ဩသွားသည်။

ထိုလူနောက်နေတာလား.....တကယ်လား.....

သူမ စဉ်းစားရခက်နေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် မ ဖြစ်နိုင်ဟုလည်း
သူမတွေ့ မိပါ ၏ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင်.....

“ဘာလဲ...ဦးကောင်းကျော်သားက စပယ်ယာလိုက်နေလို့ မင်းအံ့ဩနေတာလား....
မအံ့ဩနဲ့...ငါက ဂုဏ်တွေ ငွေတွေ ၊ အဆင့်အတန်းဆိုတာတွေ ကို တအားမုန်းတဲ့ကောင်။

ငါက အဲဒါတွေ ကို စစ်တုရင်ခံပေါ်က နာဂါ တစ်ရပ်လောက်
တန်ဖိုးထားတာမဟုတ် ဘူး”

သူမစကားသံတို့မဲ့နေပါ၏ ။ မကြာပါ။ သူမမယုံကြည်သော ကိစ္စတစ်ခုသည်
တကယ် ပင် ဖြစ်လာလေသည်။

နို့နှစ် ရောင် နှုတ်ကားကြီးတစ်စီးက သူမတို့စီးလာသော
လှိုင်းကားကိုကျော်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။

ထိုလူက သူမကို ဘယ်လိုလဲဟူသော အပြုံး ဖြင့် ပြုံး ပြသည်။ ပြီးတော့.....

“ဟေ့ကောင်နှစ် ကောင်...မင်းတို့ဖုန်းတွေ ၊ လွယ်အိတ်တွေ သွားယူလေ၊
ငါတို့ဆင်းမယ်”

ထိုသူက သူ့သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက် ကို ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူမဘက်သို့

လှည့်၍ ..

“သူတို့နှစ် ယောက် ကလည်း မင်းထင်သလို မရှိလို့လုပ်စားနေတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အဖေနှစ် ယောက် လုံးက ဒေဒင်ရဲ့ ရှယ်ရာဝင်တွေ ချည်းပဲ။ မင်းစကားနဲ့ဆိုရင်တော့ အဆင့် အတန်းရှိတဲ့ထဲကပေါ့။ ငါတို့သုံးယောက် စလုံးကိုလည်းမှတ်ထားပါ..ဘူမိဗေဒ(Final) က မင်း နဲ့အတူတူပါပဲ”

“ရှင်....”

ဒီစကားကိုတော့ သူမအံ့ဩသွားသည်။ ဒါဆို သူတို့က သူမကို သိနေတယ်ပေါ့... ကားပေါ်ကဆင်းခါနီး တွင် ထိုသူက စကားတစ်ခွန်းထပ်ပြော သွားပါ၏ ။

“ငါ ကတော့ အဆင့်အတန်းဆိုတာကို ကိုယ်ကျင့်တရားတစ်ခုတည်းနဲ့တိုင်းတယ်”

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ သူတို့နှစ် ယောက် ကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ထိပ်တိုက်တွေ ရန် အကြောင်းဖန်လာပါသည်။

ဒီတစ်ခါ တွေ့ ဖို့ရန် ဖန်လာသူက.....

အပ်တစ်ချောင်းမဟုတ်၊ လေပြားနေသော ကားမဟုတ်၊ ဖိနပ်တစ်ရံမဟုတ်၊ ပြတ်သွား သော သဲကြိုး တစ်ချောင်းမဟုတ်။

မင်းသံစဉ်ဆိုသော သူကိုယ်တိုင်။

၂

ဒီနေ့သည် သော ကြာနေ့ ဖြစ်လေသည်။ သော ကြာနေ့၏ ထုံးစံအတိုင်း ညနေကျောင်း လွှတ်ချိန်သည် ကျောင်းဝမရောက်ခင်စပ်ကြားမှာ လူတွေ နှင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေပါ၏ ။

ကျောင်းဝ၌ ကား ကလေးနှစ် ယောက် လက်ကမ်းစာစောင်တွေ ဝေနေသည်။

ရပြီးသွား သည့်လူတွေ လည်းရှိကြသည်။ မရသေးသော လူတွေ လည်းရှိကြသည်။
သံစဉ်တို့အုပ်စုက တော့ ထိုလက်ကမ်းစာစောင်တစ်ရွက်ကိုကိုင်၍
စဉ်းစားခန်းဝင်နေလျက်ရှိနေကြပါသည်။ သံစဉ်က စမေးသည်။

“ဟေ့ကောင်...အနည်က ဘယ်မြို့ တော် မှာ နေတာလဲ”

“ရန်ကုန်မြို့ တော် မှာ နေတာလေ”

ဗညား၏ အဖြေကြောင့် သံစဉ်ကုန်ဆဲလိုက်သည်။

“မင်းအဘ..အဲဒါတော့ မင်းပြောမှလား...ငါလည်းသိတာပေါ့”

“သိရက်သားနဲ့.....ဘာလို့မေးနေလဲ”

“နောက်တစ်မြို့ များ ရှိဦးမလားလို့ပေါ့ကွာ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် လက်ရုံးကိုတွေ
ဖို့က ရန်ကုန်တစ်မြို့ လုံး လိုက်ရှာရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“အေး...ငါလည်း မထင်ဘူး...ဒါပေမယ့် ငါတို့လည်း ဒီလောက်ပဲ
စဉ်းစားလိုရတယ်”

သူရက ထောက်ခံစကားဆိုသည်။ ပြီး စာရွက်ကို သေချာထပ်ကြည့်ရင်း..

“နောက်ပြီး ဒီ heart ဖဲ Queen ကို တစ်ဝက်ဖြတ်ထားတာကြီးက
ဘာသဘောလဲ မသိဘူး”

“အေး...ငါတို့လည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားရကြပ်နေတာ”

ပြောပြီး သုံးယောက် သား စာရွက်ကိုသေချာထပ်ကြည့်ကြသည်။ သံစဉ်က
စာရွက်ကို ကြည့်နေရာမှ စာရွက်တွင် ရေး ထားသော စာသားအချို့ ကို တိုးတိုးရှေ့ရွတ်သည်။

“သူမ...အနည်နေတဲ့ မြို့ တော် ကို ဦးတည်သွားနေတယ်။ အနည်က
ဘယ်မြို့ တော် မှာ နေတာလဲ”

စာသာဆုံးသွားသည် အတွေးက အစပျိုး လို့ပင် မရသေး။ ထိုအချိန်မှာ ပင်

ဆူညံဆူညံ နှင့် မိန်းကလေးတစ်သိုက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြပါ၏။ ဝင်လာသူမိန်းကလေးများ က သင်းရနံ့၊ ဒျိုလဲနှင့် ဖြူပြာ။

ဒျိုလဲနှင့် ဖြူပြာမှာ သူတို့သုံးယောက် နှင့် တစ်ခန်းတည်း ဖြစ်သည့်အပြင် တစ်အုပ်စုလုံး နှင့် ရင်းနှီးသည်မို့ လှမ်းပြုံး ပြသည်။ သူတို့အုပ်စုလည်း အလိုက်သင့်ပြန်ပြုံး ပြလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် သင်းရနံ့ ကတော့ သူတို့အုပ်စုရှိရာသို့ အကြည့်တစ်ချက် ရောက်မလာ။

သို့ ပေမယ့်လည်း သံစဉ် သူမကိုလိုက်ကြည့်မိပါသည်။ ထီမထင်ဟန်မျက်နှာလေးက အသည်းယားချင်စရာ။ ဆင်မယဉ်သာခြေလှမ်းမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ကျားသစ်ပျိုမတစ်ကောင်၏ ရဲရင့်သော ခြေလှမ်းမျိုး ကပင် မာန်ပြည့်သော သူမမျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်လို့နေပါသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်..ဟေ့ကောင်...ရောမမြို့ ကို တစ်ယောက် တည်းနဲ့တော့ တည်လို့ မရဘူး။ အားလုံးရဲ့ စုပေါင်းအားနဲ့ ရောမဆိုပြီး ဖြစ်လာတာ။ ဒီတော့ ငါတို့သုံးယောက် စလုံး စဉ်းစားမရလည်း ဘာ ဖြစ်လဲကွာ..အားလုံးကိုစဉ်းစားခိုင်းတာပေါ့”

ဗညား၏ စကားကြောင့် သံစဉ်မျက်မှောင့်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မင်း သွေးရှိမယ်ဆိုရင်..ငါတို့စဉ်းစားလို့မရတဲ့စာရွက်ကို သင်းရနံ့တို့ဝိုင်းကိုသွားပေး ပြီး စဉ်းစားခိုင်းလိုက်”

ဗညား၏ စကားကြောင့် သူ့ရင် လှုပ်စီးလက်သွားသည်။ ဝင်းခနဲ...

“ဟာ..မ ဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဖြူပြာနဲ့ဒျိုလဲက ရှော့မရှိဘူး....ဟို တစ်ယောက် က ရှော့ရှိတယ်”

“မင်း ဒီပဟေဠိရဲ့ အဖြေကိုရရင် လက်ရုံးရဲ့ အချစ်မြှားကို ဘယ်သူ့ကိုပေးမှာ လဲ”

“ဟာ...ဒါ ကတော့”

သံစဉ် အဖြေရခက်သွားသည်။

“မင်း...သင်းရနံ့ကိုပေးမှာ မလား။ အဲဒီ တော့ သူ့ကိုပေးမယ့် မြားရှိတဲ့နေရာကို သူ့ကို သာ သွားမေး။ အဲဒါ ဘယ်သူမှမလုပ်ရသေးဘူး”

“ဟာ.....ဟုတ်တယ်.....ဒါဆို တော် တော် ဆန်းသွားပြီ”

သူရကပါ ဝင်ထောက်ခံသည်။

သံစဉ် စဉ်းစားရကြပ်သွားသည်။ ဟိုနှစ် ကောင် ကတော့ အတင်းတိုက်တွန်းနေသည်။ သံစဉ် ရနံ့တို့ဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သင်းရနံ့ဟူသော မိန်းကလေးက ဘေးမှသူငယ်ချင်းနှစ် ယောက် နှင့် စကားကောင်းနေ ပါ၏ ။

“ဟေ့ကောင်..ကျွတ်မနေနဲ့...ဖြူပြာနဲ့ချိုလဲ့လည်း ရှိတယ်။ မင်းပဲ အသစ်ကြိုက်တယ် ဆို..အခုငါတို့ပေးတဲ့နည်းက ဘယ်သူမှမသုံးရသေးတဲ့ နည်းသစ်”

သူဘာလုပ်ရမလဲ။

ဟိုတစ်ခေါက် ကားပေါ်ကကိစ္စမ ဖြစ်ခင်ကတည်းက သင်းရနံ့ဆိုသော မိန်းကလေးကို သံစဉ်သတိထားမိနေတာ ကြာပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲလောက် မာန်မာန်ရှိမည် မထင်ခဲ့။

ကားပေါ်မှာ ဖြစ်သော ကိစ္စကလည်း ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော သံစဉ် သူ့အလွန်ဟု ခံယူထားသည်။ သူက ယောက်ျားလေးပင် မဟုတ်ပါလား။ သူ ပြန်တောင်းပန်သင့်သည်။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း သံစဉ်နှင့် ဗညားတို့ စကားအခြေအတင် ဖြစ်ကြသည်။ တောင်းပန်၏ ။ မတောင်းပန်၏ ။

ဒါပေမယ့် သံစဉ်၏ ရင်ဖွင့်ချက်တွေ အဆုံးမှာ ဗညားနှင့် သူရ နှစ် ယောက် လက်ခံသွား ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ယခုကဲ့သို့ တွန်းပို့နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးမှာ တော့ သံစဉ်ယောင်လည်လည်နှင့် ပင် ဒျိုလဲ၊ ဖြူပြာနှင့် သင်းရနံ့ရှိရာဝိုင်း သို့ ရောက်သွားရပါသည်။ ဟုတ်သည်။ မင်းသံစဉ်သည် သစ်ရမည် ။ ထိုသို့ အားတင်းရင်းဖြင့် ..

“ဒျိုလဲ...ငါဒီမှာ ...ခဏထိုင်မယ်နော်”

သူ့စကားကြောင့် ဒျိုလဲနှင့် ဖြူပြာက သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

“ဪ...သံစဉ်.....လာ.....ထိုင်လေ”

ဒျိုလဲနှင့် ဖြူပြာက သူ့ကိုပြုံး ကာနှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူမ ကတော့ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် အကြည့်တစ်ခုကို တစ်နေရာဆီသို့ လွှဲ သွားပါ၏ ။

သံစဉ်ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းမှ လက်ထဲကစာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပါသည်။

“သံစဉ်..အဲဒါဘာကြီးလဲ”

ဖြူပြာ့ရေသို့ ထိုးပေးလိုက် ရင်း...

“လက်ရုံးရဲ့ ပဟေဠိလေဟာ”

သူမတို့နှစ် ယောက် စိတ်ဝင်တစား ကောက်ကြည့်ကြပါသည်။ ပြီး အတန်ကြာကြည့် ရင်းမှ နှစ် ယောက် စလုံး ခေါင်းကိုယမ်းရင်း..

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟ..ငါတို့ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“အေး..ငါလည်း စဉ်းစားလို့မရလို့ နင်တို့များ ရမလားဆိုပြီး....လာမေးတာ”

သံစဉ်စကားကြောင့် ဖြူပြာနှင့် ဒျိုလဲမှာ ခေါင်းယမ်းပြကြသည်။ ပြီး တဆက်တည်းပင်..

“ရနံ့ ဒါကိုခဏကြည့်စမ်းပါ”

ဖြူပြာက ရနံ့မျက်စိရှေ့သို့ စာအရွက်ကို ထောင်ကာပြသည်။ ရနံ့စိတ်မပါသို့ တစ်ဖက် လှည့်လိုက်ရင်းမှ..

“မကြည့်ချင်ပါဘူး”

“ခဏလေးပါဟာ..နင် ဆိုရင် ဖြေနိုင်မှာ ပါ”

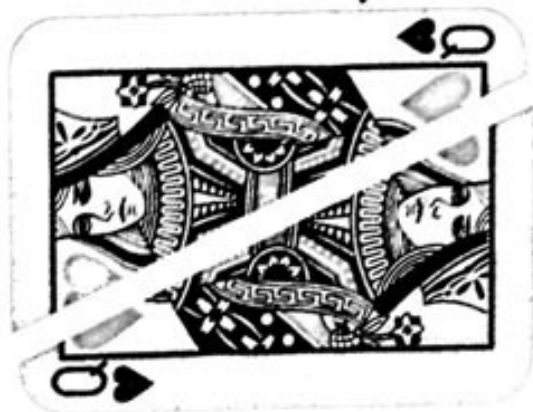
ရနံ့ လှည့်မကြည့်ပေ။ ဒါပေမယ့် ဒီ့လဲ့တို့နှစ် ယောက် မှာ အတင်းတိုက်တွန်းနေသည် ကြောင့် နောက်ဆုံး စာရွက်ဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားလေသည်။

စိတ်မပါဟန် ပေါ်လွင်နေသည့် မျက်နှာတို့က တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာကြောတို့ လျော့ လာကာ စိတ်ဝင်စားသည့် အရောင် တို့ ထင်ဟပ်လာသည်။

“ပြစမ်း”

ရနံ့ စာရွက်ကို ဆွဲယူကာကြည့်လိုက်ပါသည်။

ထိုစာရွက်ကား အောက်ပါအတိုင်း

qu R exp[er]im[en]t[al] s[er]ies
R exp[er]im[en]t[al] s[er]ies - ?

.....